

συχνά, καὶ ποικίλα Συστήματα, καὶ πολλάκις ἐπανελάμβανον ἄλλοτε ἄλλα ἀπὸ τὰ προόρηθέντα Ἐπιφωνήματα.

Φαλαίγια.

Ὅμοιως καὶ τὰ Φαλαίγια εἰς τὸν Διόνυσον ἦσαν Ὕμνοι ἀντοσχεδίοι, ἀδόμενοι περὶ τοὺς Φαλλοὺς μετ' Ὀρχήσεως. Ἐλέγοντο καὶ Φαλλίκουες, καὶ Φαλικὰ, καὶ Ἰθυφαλικὰ Ποιήματα, ἀπὸ τὸν Φαλλὸν ἐπωνομασμένα, ὁ ὅποιος ἦτον Ἐἶλον ἐπίμηκες, ὄρθιον ἰσήμενος, καὶ ἔχον ἐπικρεμάμενον Αἰδοῖον Ἀνδρικοῦν ἐσχηματισμένον ἀπὸ Δέρμα φονικοβυρῆς, καὶ εἰς τὴν κατ' Ἔτος Ἐορτὴν τοῦ Διονύσου (τὴν ὁποίαν Φέλλων, ἀπὸ τοῦ Φαλλοῦ οἱ Ἀθηναῖοι ὠνόμαζον) ἐσήνετο εἰς Τιμὴν του, καὶ ἐτήμαινε μυσηρωδῶς, ὅτι αὐτὸς ἐγίγνετο Αἴτιος Παιδογονίας, τὴν ὁποίαν αἱ Πόλεις ἐπεθύμουν διὰ τὴν Αὐξήσιν τῶν Κατοίκων των, καὶ τὴν Δυνάμωσίν των· ἐπειδὴ καὶ εἰς τὸ Διονυσιακὸν Ποτόν, τὸν Οἶνον, εἶναι ἀκόλουθα καὶ τὰ Ἀφροδίσια, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ Παιδογονία προέρχεται.

Ἐσημένιος λοιπὸν ὁ Φαλλὸς κατ' αὐτὴν τὴν Ἐορτὴν, ἐφίετο εἰς τὸν Διόνυσον, μὲ Χοροὺς καὶ Λιτανευτικὴν τινα Τάξιν. Οἱ Φαλλοφόροι τὸν ἐβάραζον ἐσκεπασμένοι μὲ Μεμβράνας τοὺς Ὀφθαλμούς των, καὶ ἐξεφανωμένοι μὲ Ἴα, καὶ Κισσόν· οἱ Ἰθύφαλλοι τὸν ἠκολούθουν χορεύοντες μὲ Προσωπίδας μεθύοντων, καὶ μὲ Γυναικεῖα Ἐνδύματα μακρὰ ἕως τῶν Ποδοῶν των, ἀνθοβοκῆ, καὶ μὲ Χειρίδας (Μανίκια)· καὶ οἱ Αὐτοκάβδαλοι συνηκολούθουν ἔχοντες Στεφάνους ἀπὸ Κισσόν, καὶ ἅπαντες μὲ Μουσικὴν Ἀρμονίαν ἐμελωδοῦν τὰ Φαλαίγια.

Ἦσαν δὲ τὰ τοιαῦτα Ποιήματα Συστηματικὰ, μὲ Πολυμέτρους Στίχους. Νοήματα εἶχον ἀπλά, καὶ κοινὰ· Φράσιν

εὐκατάληπτου, καὶ Λέξιν διπλὴν, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην, καὶ Πολυτύπυτον. Ὁ Ἀριστοφάνης εἰσάγει εἰς τοὺς Ἀχαρνεῖς τὸν Δικαιοπόλεν νὰ μελωδῇ ἐν Φαλαίκιον.

Ἀσκώλια.

Καὶ τὰ Ἀσκώλια ὁμοίως Διονυσιακὰ Ποιήματα ἦσαν, τὰ ὅποια εἶχον Χρήσιν εἰς τὴν ὁμώνυμόν των Ἐορτὴν τοῦ Διονύσου· ἥτις ἔλαβεν αὐτὴν τὴν Προσηγορίαν ἀπὸ τοὺς Ἀσκούς, τοὺς ὁποίους εἰς τὰς κατ' αὐτὴν Διονυσιακὰς Πομπὰς ἐβάραζον ἐπὶ τῶν Ὁμίων των πρὸς Τιμὴν τοῦ Διονύσου οἱ διὰ τοῦτο Ἀσκοφόροι καλούμενοι. Προσέτι καὶ Ἀγῶν δι' αὐτῶν ἐτέλεετο τοιοῦτος· ἐγεμίζοντο μὲ Οἶνον Ἀσκοὶ ἀπὸ Δέρματα Αἰγῶν, καὶ Τράγων, ὡς βλαπτικῶν τῆς Ἀμπέλου, καὶ ἐπομένως Ἐχθρῶν τοῦ Διονύσου, διὰ τὸ ὅποιον ἔχαιρεν εἰς τὸν Ἀφανισμόν των, καὶ ἐδέχετο εὐαρέσως νὰ θυσιάζωνται εἰς τοὺς Βωμούς του μὲ Ἐπίχυσιν Οἴνου εἰς Σημεῖον Ἐκδικήσεως, κατὰ τινα τρόπον, καθὼς καὶ τὸ φερόμενον Ἐπίγραμμα τῆς Ἀμπέλου πρὸς τὸν Τράγον, δηλοῖ λέγου·

»Κῆν με φάγης ἐπὶ Ρίζαν, ὅμως δέ τι καρποφορήσω,
ὅσον ἐπιπείσαι σοι, Τράγε, θυμένω.

Οὕτως οἱ Ἀσκοὶ γεμισμένοι μὲ Οἶνον ἐτίετοντο εἰς τὸ μέσον τοῦ Θεάτρου μὲ Ἐλαιον ἀλειμμένοι, καὶ οἱ Ἀγωνισταὶ ἐπήθον ἐπάνω μὲ τὸν ἕνα των Πόδα, καὶ ὅσοι μὲν ὠλίθθαινον, καὶ ἐπιπταν, ἐκίνουν Γέλωτα εἰς τοὺς Θεατάς, ὅσοι δὲ ἴσαντο, ἐλάμβανον Ἄθλον τὸν Ἀσκόν, καὶ τὸν Οἶνον. Κατ' αὐτὴν λοιπὸν τὴν Ἐορτὴν ἐμελωδοῦντο τὰ Ἀσκώλια εἰς τὰς συνηθιζομένας Τελετάς, καὶ Θυσίας τοῦ Διονύσου, εἰς τε τὰ Θεάτρα, καὶ εἰς τὰ Συμπόσια τῶν Ἐορτασῶν· ἐαυδέτετοντο Συστηματικὰ, καθὼς καὶ τὰ ἄλλα ὁμοιά των Μελικὰ Ποιήματα, καὶ περιέχον Ὕμνους εἰς τὸν Διόνυσον, καὶ περιπαικτικὰς τινας Εὐτραπείας διὰ Γέλωτα.